

[Gregersen.]

trykket af, at naar Argumenterne skal vælges, betyder det adskilligt mere, hvad en sønderjysk Overlærer siger, og hvad nogle Blade har skrevet om Det kongelige Teater i Provinsen, end hvad de organiserede Lyttere siger.

Der er altsaa opnaaet Enighed mellem et Flertal inden for Udvalget, ligesom der var Majoritet i Teaterkommissionen. Hvis der nu ogsaa havde været Enighed mellem Det kongelige Teater og Lytterne, de to Parter, som det virkelig drejer sig om, saa havde Enigheden været noget værd, men den Enighed eksisterer ikke. Der er jo det ved Lytterne, at de selv vil bestemme, hvad de skal købe, og at de kun vil betale for det, de køber. Det er en ejendommelig Opfattelse, naturligvis, men den har de altsaa, og den gaar Flertallet inden for Udvalget og Majoriteten inden for Kommissionen imod. Det staar mig nu ikke ganske klart, om den Trøst, de faar med paa Vejen, at de slipper naadigt, om den er af juridisk eller af teologisk Oprindelse.

Jeg er ikke Tilhænger af Flertallets Fremgangsmaade, men naar man nu er ved Kassen, hvorfor forsyner man sig saa ikke saadan, at man ikke behøver at nære nogen Tvivl om, at det kan slaa til, og ikke behøver at nære nogen Frygt for, at man maa i Arbejde en Gang endnu. Tilhængerne af Statsdriften og af, at Lytterne skal betale, maa dog have en vis Interesse i, at den Uro, der har været om dette Spørgsmaal, ophører, at Diskussionen i Rigsdagen og i Bladene ikke skal være en aarlig tilbagevendende Begivenhed. Jeg kunde tænke mig, at der var ærede Medlemmer, der stemmer imod Ordningen, fordi den er for dyr, men jeg kunde ogsaa tænke mig, der var ærede Medlemmer, som stemmer imod den, fordi den koster for lidt. Jeg tænker paa saadanne Medlemmer, der ikke har principielle Betæneligheder, men som af bitter Erfaring ved, at selv om der er Tale om et Budget og om, at Teatret skal under dettes Tugt og Tvang, saa vil Budgettet sprænges og Pengene som sædvanlig ikke slaa til. Jeg tror, der er ærede Medlemmer, der ikke gaar med, fordi de ikke tror paa, at den foreslaaede Ordning kan holde, og selv det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen har jo paa Forhaand ytret sine Tvivl om

Holdbarheden. Hans Udtalelse fra første Behandling findes i Folketingstidenden for i Aar Sp. 1726 — jeg maa maaske med Formandens Tilladelse citere den:

„Thi naar man som jeg har siddet i et Kontroludvalg for Det kongelige Teater, har man Erfaring for, hvorledes det kan gaa; det gik jo saaledes med den Million Kroner, der var indlagt som Stødpude for Dobbeltscenen, at den i det væsentlige blev opspist i Løbet af et Aar. Man maa altsaa holde sig for Øje, at denne Kulturfond “ — det er altsaa den her foreslaaede Kulturfond — „ikke hviler paa absolut sikker Grund“.

Det vil altsaa sige, at selv om man har grebet saa dybt, som man har, saa tror man ikke, med de Erfaringer, man har i Forvejen, at det kan slaa til. Jeg har altsaa den Opfattelse, at der er Medlemmer, som vil stemme imod Regeringsforslaget, ikke af principielle Grunde, men fordi de ikke tror, at der er taget Penge nok, fordi de er bange for, at vi til næste Aar eller maaske et Aar længere frem i Tiden maa tage Spørgsmaalet op paa ny, maa fortsætte den Diskussion, der er blevet ført her, kan jeg forstaa, siden Stændertiden.

Vort Forslag gør det muligt at tage en klar Stilling, og jeg er glad over, at vi har stillet dette Ændringsforslag, ogsaa fordi det nu ikke bliver muligt for dem, der har udtalt sig for at gaa over til Privatdrift i al Almindelighed, ved en Afstemning at knibe udenom. Jeg anbefaler at stemme imod Regeringens Forslag. Venstres Forslag, der kun er en Ompostering, som ikke betyder noget reelt, vil vi hverken stemme for eller imod; det gør ikke nogen større Forskel, om man tager Pengene fra Kommunernes Skatteydere eller fra Statens, det gør os lige meget. Og saa anbefaler jeg at stemme for vort klare Ændringsforslag om, at Teatret overgaar til Privatdrift.

J. Oskar Andersen: Jeg vil kun gøre den korte Bemærkning til det ærede Medlem, der havde Ordet nu, at den Tvivl, eller hvad man vil kalde det, jeg udtalte med Hensyn til Kulturfonden, som altsaa gik ud paa, at Kulturfonden jo desværre ikke har en fast Kapital af et saadant Omfang, at man kan sige, at Fondén er sikret for Fremtiden, denne Tvivl jeg havde med Hen-